MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH

Nr. 8
ROK XIV

WARSZAWA
15 KWIETNIA 1932

DZIENNIK URZĘDOWY

TREŚĆ:

CZĘŚĆ I.

54.

(Dz. U. R. P. Nr 26 z 31 marca 1932 r. poz. 239).

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

Z DNIA 18 MARCA 1932 r.

O ZMIANIE NIEKTÓRYCH PRZEPISÓW, DOTYCZĄCYCH ZAOPATRZENIA EMERYTALNEGO FUNKCJONARJUSZÓW PAŃSTWOWYCH I ZAWODOWYCH WOJSKOWYCH.

Art. 1. Ustawa z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 6 poz. 46) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 178), ustawą z dnia 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 526), ustawą z dnia 22 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83 poz. 566), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 122 poz. 705), ustawą z dnia 23 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 234), rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82 poz. 647), oraz ustawą z dnia 18 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 170), ulega następującym zmianom:

1. W art. 2 dodaje się następujący przepis jako ustęp końcowy:

„Funkcjonarjuszowi państwowemu lub zawodowemu wojskowemu, mianowanemu ministrem w czasie piastowania mandatu poselskiego lub senatorskiego, albo wybranemu na posła lub senatora w czasie zajmowania stanowiska ministra, zalicza się do wysługi emerytalnej w razie zwolnienia ze stanowiska ministra przed wygaśnięciem mandatu poselskiego lub senatorskiego pozostały czas piastowania tego mandatu w przypadku, jeżeli w chwili zwolnienia ze stanowiska ministra funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy nie nabył zgodnie z ust. 3 prawa do uposażenia emerytalnego.

Uposażenie emerytalne zostanie w takim przypadku wymierzone dopiero po wygaśnięciu mandatu poselskiego lub senatorskiego i z zastrzeżeniem postanowień art. 9 ustawy."

2. W art. 7 ust. 1 zamiast słów: „w wysokości 5% (pięć) uposażenia" wstawia się słowa: „w wysokości ośmiu procent (8%) uposażenia".

3. W art. 7 dodaje się jako ustępy końcowe postanowienia następujące:

„Za czas służby państwowej, za który funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy uiścił ośmioprocentową opłatę emerytalną, począwszy od 1 kwietnia 1932 r. Skarb Państwa na mocy niniejszego postanowienia przekazywać będzie ośmioprocentową składkę, określoną w art. 120 ust. 2 (przy analogicznem zastosowaniu postanowień ust. 4) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106 poz. 911) właściwym zakładom ubezpieczeń pracowników umysłowych oraz właściwym instytucjom, przedsiębiorstwom i zakładom, których pracownicy zgodnie z art. 5 pkt. 4, 5 i 6 powołanego rozporządzenia nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia.

Przekazywanie składek, o których mowa w ustępie poprzednim, będzie uskutecznione za wszystkich funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy przejdą ze służby państwowej do zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek ubezpieczenia w zakładzie ubezpieczeń pracowników umysłowych, na zasadzie powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. lub do służby w instytucjach, przedsiębiorstwach czy też zakładach, uzasadniających w myśl art. 5 pkt. 4, 5 i 6 tegoż rozporządzenia zwolnienie z obowiązku ubezpieczenia, o ile ci funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi ani nie nabyli w służbie państwowej prawa do emerytury, ani prawa tego przy rozwiązaniu stosunku służbowego nie utracili.

Zakłady ubezpieczeń pracowników umysłowych oraz instytucje, przedsiębiorstwa i zakłady zaliczą funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, za których Skarb Państwa winien przekazać składki ubezpieczeniowe, do miesięcy składkowych, względnie do wysługi emerytalnej w całości okres czasu, za który Skarb Państwa ma przekazać składki, niezależnie od obowiązujących w tej mierze odmiennych przepisów".

4. W art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Prawo do uposażenia emerytalnego nabywa funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy, który po nieprzerwanej co najmniej 15-letniej państwowej służbie cywilnej lub wojskowej, względnie po łącznym, nieprzerwanym, co najmniej 15 lat trwającym okresie państwowej służby cywilnej i wojskowej, przechodzi w stan spoczynku z powodów, przewidzianych w ustawie niniejszej lub we właściwych przepisach o stosunkach służbowych, albo też zostaje zwolniony bez utraty praw nabytych".

5. W art. 9 ust. 2 przy końcu pkt. 1 zamiast słów: „nabytą w związku, ze służbą bez własnej winy" wstawia się słowa: „nabytą bez własnej winy po wstąpieniu do służby".

6. W art. 9 ustęp ostatni skreśla się wyrazy: „10-letniej", natomiast wstawia się słowo: „15-letniej".

7. Art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Uposażenie emerytalne wynosi po 15 latach służby 40% (czterdzieści procent) i wzrasta za każdy następny rok do 25 roku służby

włącznie o 2,4% (dwa całe cztery dziesiąte procent), poczem wzrasta za każdy dalszy rok o 2,8% (dwa całe osiem dziesiątych procent), aż do 92% (dziewięćdziesięciu dwóch procent) podstawy wymiaru (art. 17), co stanowi pełny wymiar uposażenia emerytalnego. W przypadkach, w których możliwe jest nabycie prawa do emerytury po krótszym okresie służby, niż lat 15 (art. 9 ust. 2), uposażenie emerytalne wynosi do 10 lat służby włącznie 30% (trzydzieści procent) i wzrasta za każdy następny rok służby do 15 lat służby włącznie o 2% (dwa procent) podstawy wymiaru (art. 17)".

8. Art. 25 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Za uposażenie, ostatnio pobierane w służbie czynnej, w rozumieniu poprzedniego ustępu, należy uważać uposażenie, któreby emeryt otrzymał w danym miesiącu, gdyby pełnił obowiązki służbowe w miejscu swego stałego zamieszkania, jako samotny funkcjonarjusz państwowy, względnie zawodowy wojskowy, zaliczony do tego stopnia i grupy, do których był zaliczony ostatnio przed przeniesieniem w stan spoczynku, z uwzględnieniem tylko tych dodatków do uposażenia, do których mają prawo wszyscy funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi".

9. W art. 25 ust. 3 zamiast słów: „rocznie 3.600 złotych" wstawia się słowa: „miesięcznie 300 złotych".

10. W art. 27 ust. 3 po słowach: „właściwa władza naczelna w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu", dodaje się słowa: „lub upoważniona przez władzę naczelną właściwa władza II instancji w porozumieniu z odnośną izbą skarbową".

11. W art. 33 ust. 1 po wyrazach: „wydanemu na zasadzie art. 26 ust. 4" wstawia się wyrazy: „lub art. 27".

12. Ust. 1 i 2 pkt 6 art. 37 przenosi się jako ustępy 3 i 4 art. 52, natomiast wprowadza się do art 37 pkt. 6 o następującem brzmieniu:

„Rada Ministrów określa warunki i tryb zaliczania do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych okresu czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, oraz okresu odbywania kar, orzeczonych przez władze byłych państw zaborczych za taką działalność."

13. W art. 38 lit. b) między wyrazami „dla pracy w szkolnictwie" a wyrazami „prywatnem lub w instytucji społecznej", wstawia się wyrazy: „państwowem innych działów administracji, w szkolnictwie".

14. W art. 48 ust. 1 skreśla się słowa: „10-cioletniej", natomiast wstawia się słowa: „15-letniej".

15. W art. 50 ust. 2 średnik, umieszczony na końcu pkt. c), zastępuje się przecinkiem, poczem dodaje się zdanie: „albo ze względów służbowych celem wyszkolenia w zakresie produkcji sprzętu wojskowego; zawodowy wojskowy winien za czas tego stanu nieczynnego uiścić opłaty emerytalne, przewidziane w art. 7".

16. W art. 50 skreśla się ust. 5.

17. W art. 50 dodaje się nowy ustęp jako ostatni:

„Rada Ministrów określa warunki i tryb zaliczania do wysługi emerytalnej zawodowych wojskowych okresu czynnej działalności, zmierzającej do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, oraz okresu odbywania kar, orzeczonych przez władze byłych państw zaborczych za taką działalność”.

18. W art. 78 ust. 1 skreśla się wyrazy: „funkcjonarjusza lub wojskowego zawodowego w stanie spoczynku”, a zamiast nich wstawia się wyrazy: „emeryta".

19. W art. 79 skreśla się wyrazy. „wadliwego lub nieprawdziwego wpisu do wykazu stanu służby", a zamiast nich wstawia się wyrazy: „późniejszego przedstawienia dokumentów, dotyczących".

20. W art. 81 skreśla się ust. 3 i 4.

21. W art. 84 ust. 1 dodaje się jako zdanie końcowe:

„Ustąpienie na rzecz Skarbu Państwa powyższych praw nie stanowi uiszczenia opłaty emerytalnej do Skarbu Państwa Polskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 ustawy”.

22. W art. 84 ust. 2 skreśla się zdanie ostatnie.

23. W art. 89 ust. 1 zamiast wyrazów: „emerytowanych funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych byłych państw zaborczych" wstawia się wyrazy: „emerytów, funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych byłych państw zaborczych, którym na mocy przepisów niniejszej ustawy służy prawo do uposażenia emerytalnego ze Skarbu Państwa".

Art. 2. Emeryci, którym przed wejściem w życie ustawy z dnia 18 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 170) został przyznany w myśl art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 6 poz. 46) dodatek na żonę, poślubioną po przejściu w stan spoczynku, tracą prawo do tego dodatku z dniem 1 kwietnia 1931 r.

Art. 3. Postanowienia art. 17 ust. 2 i art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 6 poz. 46) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 170) mają zastosowanie, począwszy od dnia 1 kwietnia 1931 r. również do emerytów (wdów, sierot), którym uposażenie emerytalne (pensja wdowia, sieroca) zostało przyznane przed dniem 1 kwietnia 1931 r.

Art. 4. Funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi, którzy przed wstąpieniem do państwowej służby polskiej lub do służby w wojsku polskiem pełnili służbę w byłych państwach zaborczych, podlegającą doliczaniu do wysługi emerytalnej na zasadzie art. 81 i 84 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 6

poz. 46), winni najpóźniej do dnia 31 grudnia 1933 r. zgłosić swe prawa z tego tytułu i należycie je udokumentować. Przekroczenie tego terminu może być uwzględnione tylko, o ile samo zgłoszenie nastąpiło we właściwym czasie, a nieudowodnienie tej służby w zakreślonym terminie wywołane było okolicznościami niezależnemi od woli zainteresowanej osoby. Niezgłoszenie w powyżej oznaczonym terminie służby w b. państwie zaborczem, podlegającej doliczeniu do wysługi emerytalnej na zasadzie art. 81 i 84 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., powoduje utratę prawa do zaliczenia tej służby do wysługi emerytalnej.

Władze, wskazane w art. 27 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu, ustalonem niniejszą ustawą, w terminie do dnia 31 grudnia 1935 r. orzekną, czy zgłoszone i należycie udowodnione okresy służby w b. państwach zaborczych podpadają pod postanowienia art. 81 ust. 1 lub art. 84 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych i czy podlegają na zasadzie tych postanowień doliczeniu do wysługi emerytalnej.

Art. 5. Z zaopatrzenia emerytalnego (uposażenia emerytalnego, pensyj wdowich i sierocych), przyznanego przed wejściem w życie niniejszej ustawy, przy wypłatach miesięcznych rat, począwszy od raty za miesiąc maj 1932 r., potrącana będzie opłata w wysokości ośmiu procent (8%) należnego zaopatrzenia.

Opłata powyższa nie będzie pobierana od wdów i sierot, których zaopatrzenie, wymienione w ustępie poprzednim, nie przekracza: dla wdów — kwoty 50 zł (pięćdziesięciu złotych), dla sieroty zaś — kwoty 25 zł (dwudziestu pięciu złotych) miesięcznie.

Jeżeliby przy zastosowaniu opłaty, oznaczonej w ust. 1, zaopatrzenie wdowy miało wynosić mniej aniżeli 50 zł, sieroty zaś mniej aniżeli 25 zł, opłata powyższa ulega zmniejszeniu do kwoty, o którą zaopatrzenie wdowy lub sieroty przekracza granice, oznaczone w ust. 2.

Postanowienia art. 5 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. nie mają zastosowania do opłat, pobieranych na podstawie niniejszego artykułu.

Pobieranie opłaty, wprowadzonej niniejszym artykułem, ustaje z dniem 31 marca 1933 r., postanowienie to nie dotyczy emerytów oraz wdów i sierot, otrzymujących zaopatrzenia emerytalne na zasadzie art. 82, 95, 102, 103 i 108 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r.

Art. 6. Emeryci oraz wdowy i sieroty, którym zaopatrzenie emerytalne zostało przyznane przed wejściem w życie niniejszej ustawy, otrzymują to zaopatrzenie od dnia 1 kwietnia 1933 r. w wymiarze, ustalonym w art. 19 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu niniejszej ustawy (art. 1 pkt. 7); wysokość zaopatrzenia tych emerytów oraz wdów i sierot, którym zaopatrzenie emerytalne zostało przyznane za okres czasu krótszy aniżeli 15 lat, określa się według zasad zdania

drugiego ustępu pierwszego art. 19 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu niniejszej ustawy (art. 1 pkt. 7).

Postanowienia poprzedniego ustępu nie dotyczą emerytów oraz wdów i sierot, otrzymujących zaopatrzenie emerytalne na zasadzie art. 82, 95, 102, 103 i 108 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

Postanowienia ustępu pierwszego nie dotyczą wdów i sierot, których zaopatrzenie, wymienione w tym ustępie, nie przekracza: dla wdów — kwoty 50 zł (pięćdziesięciu złotych), dla sieroty zaś — kwoty 25 złotych (dwudziestu pięciu złotych) miesięcznie.

Jeżeliby po zastosowaniu postanowień ustępu pierwszego do wdów i sierot, których zaopatrzenie, wymienione w tym ustępie, przekracza 50 zł, względnie 25 zł, okazało się, że zaopatrzenie to miałoby wynosić mniej aniżeli 50 zł, względnie 25 zł, wdowa otrzymuje 50 zł, sierota zaś 25 zł.

Art. 7. Emeryci (wdowy, sieroty), do których zastosowano art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 170), będą otrzymywać zaopatrzenie emerytalne, począwszy od dnia 1 kwietnia 1933 r. za okres służby i pracy zawodowej, zaliczony im do wysługi emerytalnej przed wejściem w życie powołanej ustawy z dnia 18 marca 1931 r., przy równoczesnem zastosowaniu art 6 niniejszej ustawy.

Art. 8. W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pozostawali w służbie państwowej i posiadali co najmniei 10 lat służby względnie służby i pracy zawodowej, zaliczalnych z samego prawa do wysługi emerytalnej, w razie rozwiązania z nimi stosunku służbowego przed osiągnięciem wysługi emerytalnej, wymaganej na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu ustawy niniejszej, może być przyznane uposażenie emerytalne w drodze uchwały Rady Ministrów na wniosek właściwej władzy naczelnej za zgodą Ministra Skarbu.

Osobom, o których mowa w ustępie pierwszym, uposażenie emerytalne zostanie wymierzone według zasad, przewidzianych w art. 19 ust. 1 zdanie 2 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu ustawy niniejszej (art. 1 pkt. 7).

Wdowy i sieroty po osobach, wymienionych w ust. 1, mają prawo do zaopatrzenia z mocy samej ustawy w wysokości, określonej art. 61, względnie art. 62 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. przy uwzględnieniu zasad, przewidzianych w art. 19 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu ustawy niniejszej (art. 1 pkt. 7).

Funkcjonarjusze państwowi i zawodowi wojskowi, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pozostawali w służbie państwowej i posiadali co najmniej 10 lat służby, względnie służby i pracy zawodowej, zaliczalnych z samego prawa do wysługi emerytalnej, a z którymi zostanie rozwiązany stosunek służbowy przed osiągnięciem przez nich wysługi emerytalnej, wymaganej na zasadzie art. 9 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., w brzmieniu ustawy niniejszej (art. 1 pkt. 4), uzy-

skują prawo do uposażenia emerytalnego według zasad, przewidzianych w art. 19 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. w brzmieniu ustawy niniejszej (art. 1 pkt. 7) od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu ukończenia przez byłego funkcjonarjusza państwowego lub byłego zawodowego wojskowego 60 roku życia w przypadkach, gdy były funkcjonarjusz państwowy lub zawodowy wojskowy nie uzyskał z tytułu swej późniejszej służby lub pracy, pełnionej po rozwiązaniu z nim stosunku służbowego, jakiegokolwiek innego zaopatrzenia, oraz gdy za tego byłego funkcjonarjusza państwowego, względnie byłego zawodowego wojskowego, nie przekazano ze Skarbu Państwa składki ubezpieczeniowej na mocy art. 7 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r.

Art. 9. Funkcjonarjusze państwowi, podlegający tymczasowym przepisom służbowym dla urzędników państwowych z dnia 11 czerwca 1918 r. (Dz. P. K. P. Nr. 6 poz. 13), którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy posiadają co najmniej 10 lat służby, względnie służby i pracy zawodowej, zaliczalnych do emerytury, a zostaną zwolnieni ze służby przed nabyciem prawa do uposażenia emerytalnego, mają prawo do odprawy w wysokości sześciomiesięcznego uposażenia, pobieranego ostatnio w służbie czynnej.

Funkcjonarjusze, którym na zasadzie postanowień ustępu poprzedniego została przyznana odprawa, nie mają prawa do innej odprawy.

Art. 10. Orzeczenie, przewidziane w art. 27 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r., wydaje Minister Skarbu lub upoważniona przez Ministra Skarbu władza skarbowa II instaucji. Od orzeczeń władzy skarbowej II instancji zainteresowana osoba może wnieść odwołanie w terminie trzydziestodniowym.

W innych przypadkach, w których ustawa z dnia 11 grudnia 1923 r. przewiduje co do funkcjonarjuszów państwowych (wdów i sierot po nich) wydawanie orzeczeń przez właściwą władzę naczelną w porozumieniu z Ministrem Skarbu lub za zgodą Ministra Skarbu, orzeczenia te wydaje Minister Skarbu na wniosek właściwej władzy naczelnej, wyjąwszy przypadki, przewidziane w art. 22 ust. 3, art 24 ust. 1 pkt 1, art. 27 ust. 3, art. 70 ust. 3 i 4, art. 72 ust. 3 i art. 73 ust. 1 lit. a), w których decyduje wyłącznie Minister Skarbu.

W przypadkach, przewidzianych w art. 22 ust. 3, art. 24 ust. 1 pkt 1, art. 70 ust. 3 i 4, art. 72 ust. 3 i art. 73 ust. 1 lit. a), decyduje wyłącznie Minister Skarbu również względem emerytowanych zawodowych wojskowych (wdów i sierot po nich).

Postanowienia niniejszego artykułu dotyczą również orzeczeń, wydawanych po wejściu w życie niniejszego przepisu w sprawach, wszczętych przed jego wejściem w życie.

Termin przejęcia czynności, określonych w niniejszym artykule, przez Ministra Skarbu ustali Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 11. W art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 89, poz. 705) po słowach: „i ich rodzin" skreśla się przecinek i następujące po nim słowa: „przy przestrzeganiu zasady nieukracania praw, dotychczas nabytych".

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Zarazem upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego obowiązującego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 6, poz. 46), z uwzględnieniem zmian tekstów, wprowadzonych późniejszemi ustawowemi przepisami i niniejszą ustawą.

Art. 13. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1932 r., przyczem jednak zmiany, wprowadzone w art. 1 pkt 5, 8, 9 i 21 niniejszej ustawy, obowiązują od dnia 1 kwietnia 1931 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

55.

K.Z.5525 1.

ZARZĄDZENIE

W SPRAWIE OPŁAT EMERYTALNYCH.

Wobec zmiany niektórych postanowień ustawy z dn. 11.XII.1932 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, anuluję zarządzenie w sprawie opłat emerytalnych z dnia 15 maja 1931 r. K. Z. 3606 (Dz. Urz. M. S. Z. Nr. 8 z dn. 20.V.1931 r. poz. 46) i polecam obliczać od dn. 1.IV.1932 r. wysokość opłat emerytalnych na podstawie podanych poniżej 6 tablic.

Tablice Nr. 7 i Nr. 8 są nieaktualne wobec wstrzymania awansów i przesunięć do wyższych szczebli.

TABLICA Nr. 1.

SKŁADKA EMERYTALNA MIESIĘCZNA BEZ DODATKU EKONOMICZNEGO W ZŁOTYCH POLSKICH.

Grupa uposażenia	A	B	C	D	E	F	G
I	100.65						
II	85.52	89.30	93.09				
III	70.38	74.17	77.95	81.73			
IV	55 25	59.03	62.81	66.60	70.38		
V	43.89	47.68	51.46	55.25	59.03	62.81	
VI	32.54	35.38	38.22	41.06	43.89	46.73	
VII	24.97	27.24	29.51	31.78	34.05	36.33	
VIII	20.43	21.95	23.46	24.97	26.49	28.00	
IX	17.03	18.16	19.30	20.43	21.57	22.70	
X	14.76	15.51	16.27	17.03	17.78	18.54	19.30
XI	12.49	13.24	14.00	14.76	15.51	16.27	17.03
XII	11.35	11.92	12.49	13.05	13.62	14.19	14.76
XIII	10.22	10.78	11.35	11.92	12.49	13.05	13.62
XIV	9.08	9.65	10.22	10.78	11.35	11.92	12.49
XV	7.95	8.51	9.08	9.65	10.22	10.78	11.35
XVI	7.19	7.57	7.95	8.32	8.70	9.08	9.46

TABLICA Nr. 2.

SKŁADKA EMERYTALNA MIESIĘCZNA
Z DODATKIEM EKONOMICZNYM NA 1 OSOBĘ W ZŁOTYCH POLSKICH.

Grupa uposażenia	A	B	C	D	E	F	G
I	102.32						
II	87.18	90 97	94.75				
III	72.05	75.83	79.61	83.40			
IV	56.91	60.69	64.48	68.26	72.05		
V	45.56	49.34	53.13	56.91	60.69	64.48	
VI	34.21	37.04	39.88	42.72	45.56	48.40	
VII	26.64	28.91	31.18	33.45	35.72	37.99	
VIII	22.10	23.61	25.12	26.64	28.15	29.67	
IX	18.69	19.83	20.96	22.10	23.23	24.37	
X	16.42	17.18	17.94	18.69	19.45	20.21	20.96
XI	14.15	14.91	15.66	16.42	17.18	17.94	18.69
XII	13.02	13.58	14.15	14.72	15.29	15.85	16.42
XIII	11.88	12.45	13.02	13 58	14.15	14.72	15.29
XIV	10.75	11.31	11.88	12.45	13.02	13.58	14.15
XV	9.61	10.18	10,75	11.31	11.88	12.45	13.02
XVI	8.85	9.20	9.61	9.99	10.37	10.75	11.12

TABLICA Nr. 3.

SKŁADKA EMERYTALNA MIESIĘCZNA
Z DODATKIEM EKONOMICZNYM NA 2 OSOBY W ZŁOTYCH POLSKICH.

Grupa uposażenia	A	B	C	D	E	F	G
I	103.98						
II	88.85	92.63	96.42				
III	73.71	77.50	81.28	85.06			
IV	58.58	62 36	66.14	69.93	73.71		
V	47.22	51.01	54.79	58.58	62.36	66.14	
VI	35.87	38.71	41.55	44.39	47.22	50.06	
VII	28.30	30.57	32.84	35.11	37.38	39.66	
VIII	23.76	25.28	26.79	28.30	29.82	31.33	
IX	20.36	21.49	22.63	23.76	24.90	26.03	
X	18.09	18.84	19.60	20.36	21.11	21.87	22.63
XI	15.82	16.57	17.33	18.09	18.84	19,60	20.36
XII	14.68	15.25	15.82	16.38	16,95	17.52	18.09
XIII	13.55	14.11	14.68	15.25	15.82	16.38	16.95
XIV	12.41	12.98	13.55	14.11	14.68	15 25	15.82
XV	11.28	11.84	12.41	12.98	13.55	14.11	14.68
XVI	10.52	10.90	11.28	11.65	12.03	12.41	12.79

TABLICA Nr. 4.

SKŁADKA EMERYTALNA MIESIĘCZNA Z DODATKIEM EKONOMICZNYM NA 3 OSOBY W ZŁOTYCH POLSKICH.

Grupa uposażenia	A	B	C	D	E	F	G
I	105.65						
II	90.51	94.30	98.08				
III	75.38	79.16	82.94	86.73			
IV	60.24	64.02	67.81	71.59	75.38		
V	48.89	52.67	56.46	60.24	64.02	67.81	
VI	37.54	40.37	43.21	46.05	48.89	51.73	
VII	29.97	32.24	34 51	36.78	39.05	41.32	
VIII	25.43	26.94	28.46	29.97	31.48	32.99	
IX	22.02	23.16	24.29	25.43	26.56	27.70	
X	19.75	20.51	21.27	22.02	22.78	23.54	24.29
XI	17.48	18.24	19.00	19.75	20.51	21.27	22.02
XII	16.35	16.91	17.48	18.05	18.62	19.18	19.75
XIII	15.21	15.78	16.35	16.91	17.48	18.05	18.62
XIV	14.08	14.64	15.21	15.78	16.35	16.91	17.48
XV	12.94	13.51	14.08	14.64	15.21	15.78	16.35
XVI	12.18	12.56	12.94	13.32	13.70	14.08	14.45

TABLICA Nr. 5.

SKŁADKA EMERYTALNA MIESIĘCZNA
Z DODATKIEM EKONOMICZNYM NA 4 OSOBY W ZŁOTYCH POLSKICH.

Grupa uposażenia	A	B	C	D	E	F	G
I	10[illegible].31						
II	92.18	95.96	99.75				
III	77.04	80 83	84.61	88.39			
IV	61.91	65.69	69.47	73.26	77.04		
V	50.55	54.34	58.12	61.91	65.69	69.47	
VI	39.20	42.04	44.88	47.72	50.55	53.39	
VII	31.63	33.90	36.17	38.44	40.72	42.99	
VIII	27.09	28.61	30.12	31.63	33.15	34.66	
IX	23.69	24.82	25.96	27.09	28.23	29.36	
X	21.42	22.17	22.93	23.69	24.44	25.20	25.96
XI	19.15	19.90	20.66	21.42	22.17	22.93	23.69
XII	18.01	18.58	19.15	19.71	20.28	20.85	21.42
XIII	16.88	17.44	18.01	18.58	19.15	19.71	20.28
XIV	15.74	16.31	16.88	17.44	18.01	18.58	19.15
XV	14.61	15.17	15.74	16.31	16.88	17.44	18.01
XVI	13.85	14.23	14.61	14.98	15.36	15.74	16.12

TABLICA Nr. 6.

SKŁADKA EMERYTALNA MIESIĘCZNA
Z DODATKIEM EKONOMICZNYM NA 5 OSÓB W ZŁOTYCH POLSKICH.

Grupa uposażenia	A	B	C	D	E	F	G
I	108.98						
II	93.84	97.63	101.41				
III	78.71	82.49	86.27	90.06			
IV	63.57	67.35	71.14	74.92	78.71		
V	52.22	56.00	59.79	63.57	67.35	71.14	
VI	40.86	43.70	46.54	49.38	52.22	55.06	
VII	33.30	35.57	37.84	40.11	42.38	44.65	
VIII	28.76	30.27	31.78	33.30	34.81	36.33	
IX	25.35	26.49	27.62	28.76	29.89	31.03	
X	23.08	23.84	24.60	25.35	26.11	26.87	27.62
XI	20.81	21.57	22.32	23.08	23.84	24.60	25.35
XII	19.68	20.24	20.81	21.38	21.95	22.51	23.08
XIII	18.54	19.11	19.68	20.24	20.81	21.38	21.95
XIV	17.41	17.97	18.54	19.11	19.68	20.24	20.81
XV	16.27	16.84	17.41	17.97	18.54	19.11	19.68
XVI	15.51	15.89	16.27	16.65	17.03	17.41	17.78

Warszawa, 15 kwietnia 1932 r.

W z. Ministra:
(—) J. Beck
Podsekretarz Stanu.

CZĘŚĆ II.

56.

P.D.5011/Ord./3.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE UZGODNIONEGO W KORPUSIE DYPLOMATYCZNYM REGULAMINU CO DO NOSZENIA ORDERÓW.

Wobec nieustalenia dotąd w praktyce zasad co do noszenia orderów z okazji różnych uroczystości, co nieraz powodowało nieporozumienia, Protokół Dyplomatyczny M. S. Z. uzgodnił z Dziekanem Korpusu Dyplomatycznego w Warszawie poniżej podany i rozesłany wszystkim Ambasadom i Poselstwom, akredytowanym w Warszawie, regulamin.

Regulamin noszenia orderów na obiadach i wieczornych przyjęciach z udziałem dyplomacji w Warszawie.

1. Na wszystkich oficjalnych przyjęciach wieczornych strojem obowiązującym jest frak z orderami.

2. Zasadniczo uważa się za oficjalne (poza przyjęciami u Prezydenta Rzplitej lub u obcych Głów Państwa, bawiących oficjalnie w Polsce, gdzie zwykle obowiązuje mundur dyplomatyczny), wszystkie przyjęcia u Prezesa Rady Ministrów, Marszałków Sejmu i Senatu, Ministra Spraw Zagranicznych, Ministrów członków Rządu, Podsekretarza Stanu M. S. Z., oraz Ambasadorów i Ministrów Pełnomocnych, akredytowanych w Polsce.

3. Zaproszenia od osób wyżej wymienionych uważa się wtedy za oficjalne, gdy na drukowanych kartach zaproszeniowych podany jest tytuł urzędowy osoby zapraszającej. W tych wypadkach, bez żadnych specjalnych wskazówek, osoby zaproszone powinny przyjść we fraku z plakami, t. j. gwiazdami orderowemi, ewentualnie z minjaturkami niższych stopni orderowych i medali u klapy.

4. Gdy chodzi o przyjęcie wydane na cześć Prezydenta Rzplitej, obcego Monarchy lub Naczelnika Państwa, członków domów panujących, członków rządów obcych, będących w Polsce z wizytą oficjalną, nakłada się na frak wielkie wstęgi, plaki, komandorje w wielkim formacie, a pozostałe odznaczenia w minjaturkach przy klapie.

W tych wypadkach, a także ewentualnie i w innych okazjach uroczystych, kiedy należałoby przywdziewać wielkie wstęgi, zaproszenie zredagowane w zwykłej formie (punkt 3) powinno być uzupełnione przez wyraz „Ordery”, dopisany z boku.

Jeżeli Prezydent Rzplitej lub obcy Monarcha albo Naczelnik Państwa ma zaszczycić swoją obecnością przyjęcie, osoby zapraszające

winny o tem uprzedzić gości przęz odpowiednią wzmiankę, dopisaną na zaproszeniu.

W takim wypadku wielkie wstęgi noszą się na kamizelce, w przeciwnym razie pod kamizelką (chyba żeby pod tym względem istniały przepisy specjalne w statutach poszczególnych orderów).

5. W wypadkach kiedy Prezes Rady Ministrów, Marszałkowie Sejmu i Senatu, Minister Spraw Zagranicznych, Ministrowie członkowie Rządu, Podsekretarz Stanu M. S. Z. oraz Ambasadorowie i Posłowie zagraniczni, akredytowani w Polsce, pragną nadać charakter prywatny swoim przyjęciom, winni są opuścić na kartach zaproszeniowych swój tytuł urzędowy, podając tylko imię i nazwisko rodzinne, albo na zwykłych zaproszeniach dodać uwagę: „Bez orderów" lub używać do tego specjalnych kartonów zaproszeniowych formatu nie większego, jak bilety wizytowe.

Uważa się poza tem zawsze za prywatne, wykluczające noszenie orderów w jakiejbądź formie, wszelkie zaproszenia redagowane w imieniu małżonek członków Rządu czy Korpusu Dyplomatycznego, zaproszenia pisane na biletach wizytowych, listowne i t. d.

6. Jeżeli po obiedzie oficjalnym ma miejsce liczniejsze przyjęcie (raut), wskazane jest, aby zaproszenia rozsyłane na to przyjęcie były redagowane w tej samej formie, jak na poprzedzający je obiad celem uniknięcia wszelkiej rozbieżności w stroju gości.

7. Poza tem można jeszcze uznać za oficjalne niektóre przyjęcia, akademje, przedstawienia teatralne czy inne, organizowane przez miasto. instytucje naukowe lub komitety specjalne z okazji świąt narodowych, obchodów jubileuszowych, imienin czy urodzin Głów Państwa lub osób wybitnych, kongresów międzynarodowych, jeżeli obecność Prezydenta Rzplitej lub udział Rządu R. P. i Korpusu Dyplomatycznego jest zapewniona.

W tym wypadku należy, po uprzedniem porozumieniu organizatorów z Dyrekcją Protokółu Dyplomatycznego, napisać na zaproszeniach słowo „Ordery" oraz zaopatrzeć zaproszenia, skierowane do Korpusu Dyplomatycznego, w pieczątkę Protokółu Dyplomatycznego („Vu au Protocole").

Poniżej zamieszcza się szereg uwag o zwyczajowo ustalonym sposobie noszenia orderów.

Ordery nosi się tylko przy ubiorze galowym: fraku i mundurze. Przy smokingu, tużurku, żakiecie i ciemnej marynarce można nosić w butonierce wstążeczki orderowe, lub jedną rozetkę, nigdy zaś pełnych odznak lub nawet minjatur. Przy mundurze dyplomatycznym nosi się tylko pełne odznaki orderowe, nigdy zaś minjatury.

Zasadniczo istnieją dwa sposoby noszenia orderów na fraku: 1) uroczysty t. zw. „w orderach" lub „w pełnych orderach" i 2) mniej uroczysty t. zw. „w plakach" lub „w gwiazdach orderowych".

1) Przy występowaniu „w orderach" — wielkie wstęgi nosi się z prawego ramienia do lewego boku (chyba że regulamin samego orderu inaczej postanawia, n. p. orderu Orła Białego); przy uroczystościach, na których obecny jest Prezydent

Rzeczypospolitej, obcy Monarcha lub obcy Prezydent, wielkie wstęgi należy nosić na kamizelce frakowej, przy innych uroczystościach — pod kamizelką. Gwiazdy od wielkich wstęg i komandoryj z gwiazdami przypina się na piersiach. Komandorje należy nosić pod krawatem frakowym. Podczas uroczystości, na których obecny jest Prezydent Rzeczypospolitej, obcy Monarcha lub obcy Prezydent, wstążka orderowa od komandoryj nie powinna być zakryta krawatem frakowym. Odznaki stopni oficerskich i kawalerskich oraz medale należy nosić w minjaturkach w butonierce lub na klapie fraka. W razie nie posiadania minjatur można nosić zasadnicze odznaki tych klas, ale pod klapą fraka w ten sposób, aby sam krzyż i rąbek wstążki był widoczny

2) Sposób noszenia orderów, t. zw. „w plakach", polega na wyłącznem ograniczeniu się do noszenia samych gwiazd orderowych, przynależnych do wielkich wstęg lub komandoryj z gwiazdami. Osoby posiadające tylko niższe stopnie orderów, nieuprawniające do gwiazd, winny przywdziać minjatury. Przy tym sposobie noszenia orderów nie przywdziewa się nigdy ani wielkich wstęg, ani komandoryj.

Ordery polskie i zagraniczne nosić można równocześnie pod warunkiem, aby zachowane było pierwszeństwo dla orderów polskich. Ordery zagraniczne nosić należy według starszeństwa klas, zaś w tych samych klasach według starszeństwa otrzymania orderu. Wyjątki robić można tylko przy okolicznościach, gdy kurtuazja względem przedstawicieli jakiegoś państwa tego wymaga i wobec kilku orderów tego samego państwa, których porządek jest specjalnie ustalony. Niemniej nigdy nie można nosić orderów zagranicznych przed polskiemi.

Wielką wstęgę można nosić tylko jedną. Osoby posiadające wielką wstęgę polską i zagraniczną, nakładają zagraniczną tylko przy okolicznościach, gdy kurtuazja względem przedstawicieli jakiegoś państwa tego wymaga, gwiazdę orderową przynależną do noszonej wielkiej wstęgi przywdziewa się w takim razie bezpośrednio po gwieździe polskiej. Gwiazdy orderowe, przynależne do wielkich wstęg i komandoryj z gwiazdami, można nosić w dowolnej ilości z tem, że gwiazdy orderów polskich nosi się wyżej i bliżej środka piersi, a gwiazdy zagraniczne w odpowiedniej kolejce niżej. Odnośne regulaminy orderów ustalają, po której stronie, prawej czy lewej, nosi się gwiazdy orderowe.

Do fraka nakładać wypada tylko jeden krzyż komandorski, noszony pod szyją. Osoby, posiadające komandorję polską i zagraniczną, nakładają zagraniczną tylko przy okolicznościach, gdy kurtuazja względem przedstawicieli odnośnego państwa tego wymaga. Pozostałe odznaczenia w stopniu komandorskim nosić można pod postacią miniaturek w butonierce lub na klapie.

Przy mundurze krzyż komandorski, któremu się daje pierwszeństwo, nosi się na szyi, dalsze wypuszcza się z pod munduru przy guzikach we właściwej kolejce, licząc od góry do dołu.

Ordery klas oficerskich, kawalerskich, medale noszone na lewej piersi nakładać można w dowolnej ilości w jednym lub kilku rzędach, z zachowaniem odpowiedniego porządku starszeństwa, poczynając od pierwszego prawego krzyża najwyższego rzędu.

57.

A. II. O. 5212/16.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE ADRESU KONSULATU GENERALNEGO R. P. W MEDJOLANIE.

Wobec zmiany numeru domu, w którym mieści się Konsulat Generalny R. P. w Medjolanie, adres jego obecnie brzmi: Konsulat Generalny R. P. Milano, Via San Paolo Nr. 18.

58.

A. II. O. 5211/Mel/2.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE ADRESU KONSULATU R. P. W MELBOURNE.

Adres Konsulatu Honorowego R. P. w Melbourne jest następujący: 403, Collins Street, Melbourne, State of Victoria, Commonwealth of Australia.

59.

A. II. B. 5212/21.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE ZMIANY ADRESU KONSULATU R. P. W HAMBURGU.

Adres Konsulatu R. P. w Hamburgu jest następujący: Hamburg, Johnsallée 13.

60.

A. II. O. 5212/20.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE ZMIANY ADRESU KONSULATU GENERALNEGO R. P. W MONACHJUM

Adres Konsulatu Generalnego R. P. w Monachjum jest obecnie następujący: München, Pienzenauerstr. 15.

61.

A. II. O. 5212/22.

KOMUNIKAT

W SPRAWIE ZMIANY SIEDZIBY PRZEDSTAWICIELA PAŃSTWA POLSKIEGO PRZY KOMISJI MIESZANEJ I TRYBUNALE ROZJEMCZYM DLA GÓRNEGO ŚLĄSKA.

Przedstawiciel Państwa Polskiego przy Komisji Mieszanej i Trybunale Rozjemczym dla Górnego Śląska z dn. 1 maja r. b. przenosi swoją siedzibę z Montreux do Bytomia i adres jego będzie następujący: Niemcy — Beuthen, O. S., Friedrich-Ebertstrasse 14.

62.

W.O.5555/6.

ZMIANY PERSONALNE

W CENTRALI MINISTERSTWA SPRAW ZAGRANICZNYCH
I W URZĘDACH PODLEGŁYCH ZAGRANICĄ.

MIANOWANI:

Stebłowski Adam — Radca Poselstwa I kl. w V st. sł.. Kierownik Konsulatu Generalnego R. P. w Charkowie — Konsulem Generalnym

II kl. w V st. sł. w Konsulacie Generalnym R. P. w Tyflisie — z dniem 1 maja 1932 r.

Skarzyński Władysław — Prow. Radca Ministerjalny w VI st. sł. — Radcą Ministerjalnym w VI st. sł. — z dniem 1 kwietnia 1932 r.

Sokolnicki Henryk — Radca Ministerjalny w VI st. sł. w M. S. Z. — Radcą Poselstwa II kl. w VI st. sł. z przydzieleniem do Poselstwa R. P. w Moskwie z dniem 1 maja 1932 r.

Rogalski Mieczysław — Referendarz w VII st. sł. — Wicekonsulem I kl. w VII st. sł. z przydzieleniem do Konsulatu R. P. w Olsztynie z dniem 1 maja 1932 r.

Malinowski Władysław — Prow. Referendarzem w VII st. sł. z przydzieleniem do Wydziału Historyczno-Naukowego (P. IV.) z dniem 1 kwietnia 1932 r. z powierzeniem Kierow. Archiwum.

Karczewski Leon — Prow. Referendarz w VII st. sł. w M. S. Z. - prow. Wicekonsulem II kl. w VII st. sł. z przydzieleniem do Konsulatu R. P. w Tuluzie — z dniem 1 lipca 1932 r.

Borkowski Henryk — Attaché Ambasady w VIII st. sł. na bezpłatnym urlopie — Referendarzem w VIII st. sł. z przydzieleniem do Wydziału Prawno-Konsularnego (K. II.) — z dniem 1 kwietnia 1932 r.

Zabłocki Leon — praktykant w M. S. Z. (P. III.) — prow. Attaché Konsularnym w VIII st. sł. z przydzieleniem do Konsulatu R. P. w Roterdamie z dn. 1 czerwca 1932 r.

Mikulski Bolesław — Attaché Honorowym w Ambasadzie R. P. przy Rządzie Królewsko-Włoskim w Rzymie z dniem 12 kwietnia 1932 r.

PRZYDZIELENI:

Kisielnicki Witold — Referendarz w VII st. sł. w M. S. Z. — do Wydziału Zachodniego (P. II.) — z dniem 4 kwietnia 1932 r.

Dr. Banasiński Eugenjusz — Prow. Referendarz w VIII st. sł. w M. S. Z. — do Biura Radcy Ekonomicznego — z dniem 22 kwietnia 1932 r.

Steynówna Marja — Prow. Adjunkt kancelaryjny w VIII st. sł. w M. S. Z. — do Wydziału Historyczno-Naukowego (P. IV.) — z dniem 15 kwietnia 1932 r.

Siemieński Stefan — Referendarz w VIII st. sł. w M. S. Z. — do Wydziału Prasowego (P. VI.) — z dniem 1 maja 1932 r.

POWIERZONO CZYNNOŚCI:

Karszo-Siedlewski Jan — Radca Poselstwa I kl. w V st. sł. w Poselstwie R. P. w Moskwie — kierownictwo Konsulatu Generalnego R. P. w Charkowie — z dniem 1 maja 1932 r.

Zarychta Apolonjusz — Radca Ministerjalny w VI st. sł. w M. S. Z. — Zastępcą Naczelnika Wydziału Ogólno-Konsularnego (K. I.)—z dniem 12 kwietnia 1932 r.

Samborski Bohdan — Radca Ministerjalny w VI st. sł. w M. S. Z. — Zastępcą Naczelnika Wydziału Ogólno-Konsularnego (K. I.)—z dniem 12 kwietnia 1932 r.

Łukaszewicz Stanisław — Referendarz w VII st. sł. w M. S. Z. — kierownictwo Referatu Komunikacji (A. III. K.) — z dniem 12 kwietnia 1932 r.

Siemiątkowski Stefan — Referendarz w VIII st. sł w M. S. Z. — kierownictwo Wydziału Konsularnego Poselstwa R. P. w Sztokholmie w związku z przydzieleniem do Poselstwa R. P. w Sztokholmie, jako Attaché Poselstwa w VIII st. sł. — z dniem 1 maja 1932 r.

Podhorska Magdalena — Adjunkt kancelaryjny w IX st. sł. w M. S. Z. — kierownictwo kancelarji Wydziału Prasowego (P. IV.) — z dniem 4 kwietnia 1932 r.

UPOWAŻNIENIE DO UŻYWANIA TYTUŁU:

Linda Lipaczyński Czesław — Sekretarz Konsularny I kl. w VIII st. sł. w Konsulacie Generalnym R. P. w Chicago —, upoważniony do używania tytułu Wicekonsula II kl. — z dniem 12 kwietnia 1932 r.

PRZENIESIENI:

Czyżyk Konstanty — Wicekonsnl II kl. w VII st. sł. w Konsulaaie R. P. w Morawskiej-Ostrawie do Centrali M. S. Z. — z nominacją na Referendarza w VII st. sł. — z dniem 1 lipca 1932 r.

Kostiuk Eugenjusz — Sekretarz Konsularny I kl. w VII st. sł. w Konsulacie Gen. R. P. w Paryżu — do Centrali M. S. Z. z nominacją na Asesora w VII st. sł. — z dniem 1 sierpnia 1932 r.

Dąbrowski Wiesław — Attaché Konsularny w VIII st. sł. w Konsulacie Generalnym R. P. w Paryżu — do Centrali M. S. Z. z nominacją na Referendarza w VIII st. sł. — z dniem 1 sierpnia 1932 r.

Wróbel Marjan — Sekretarz Konsularny I kl. w VIII st. sł. w Konsulacie Generalnym R. P. w New-Yorku — do Konsulatu R. P. w Pittsburgu — z dniem 1 maja 1932 r.

PRZENIESIENI W STAN ROZPORZĄDZALNOŚCI LUB NIECZYNNY:

Dr. Dalbor Tadeusz — Konsul Generalny II kl. w V st. sł. we Frankfurcie n/M. — z dniem 1 lipca 1932 r.

Dr. Rościszewski Karol — Konsul Generalny w V st. sł. w Rzymie — z dniem 1 lipca 1932 r.

Klimecki Leon — Radca Poselstwa II kl. w VI st. sł. w M. S. Z. w stanie rozporządzalności — data przeniesienia w stan rozporządzalności przesunięta na dzień 1 stycznia 1932 r.

Staliński Jan — Konsul II kl. w VI st. sł. w Konsulacie Generalnym R. P. w Monachjum — z dniem 1 lipca 1932 r.

Król Jan—Sekretarz Konsularny I kl. w VIII st. sł. w Konsulacie Generalnym R. P. w Kurytybie — z dniem 1 lipca 1932 r.

Giertych Jędrzej — Attaché Konsularny w VIII st. sł. w Konsulacie R. P. w Olsztynie — z dniem 1 maja 1932 r.

PRZENIESIENI W STAN SPOCZYNKU:

Pindor Karol — Radca Ministerjalny w V st. sł. w M. S. Z. w stanie nieczynnym — z dniem 1 maja 1932 r.

ZWOLNIENI:

Chrzanowski Leon — Naczelnik Wydziału w V st. sł. w M. S. Z. w stanie nieczynnym — z dniem 30 kwietnia 1932 r.

Grabowiecki Jan — Radca Poselstwa II kl. w VI st. sł. w M. S. Z w stanie rozporządzalności — z dniem 30 kwietnia 1932 r.

Strawińska Aurora — Rejestrator w X st. sł. w M. S. Z. w stanie nieczynnym — z dniem 30 kwietnia 1932 r.

Tombeur Edmond — Konsul Honorowy w Asunción — z dniem 31 maja 1932 r.

ZMARLI:

Sokal Franciszek — Poseł Nadzwyczajny i Minister Pełnomocny I kl. w III st. sł., Delegat R. P. przy Lidze Narodów w Genewie zmarł w dniu 31 marca 1932 r. w Genewie.

W z. Dyrektora Gabinetu Ministra:

(—) Jerzy Matusiński

Redakcja i Administracja:
Sekretarjat Ministra Spraw Zagranicznych (S. M.) tel. wewn. 49.

Prenumerata roczna zł 8.—, cena numeru 75 gr.

Główna Drukarnia Wojskowa